

J.A. Deelder
Vrijwel alle gedichten

2010
DE BEZIGE BIJ
ROTTERDAM

Cloud 9

De kamer telt twee bedden en een stoel
in een ruwe cirkel rond een hoogst irritant
vendutafeltje, dat allang weg had gemoeten, maar
zoals gewoonlijk is het daarvan nog niet gekomen.
Voor me de bus met Airwick (want je weet nooit;
het gevaar kan elk moment binnenstappen) en
een kopje, de bodem bedekt met theeblaren.
Een man of drie en een meisje. Met die groene
poeder lijkt ze ziekelijk, kwetsbaar. Een vlinder
aan het eind van de toegemeten dag.

‘Mirror, mirror on the wall,
who’s the weirdest of them all’

We liggen, zitten, lopen zelfs.
Naar de wasbak bijvoorbeeld om verontrust
in de spiegel te kijken. Altijd in afwachting.
Niet gespannen; begrijp me niet verkeerd a.u.b.
Moet je nagaan. Hahaha.

Uit drie luidsprekers tegelijk: Sonny Boy.
Het ene moment lachend als een kind,
blij met z’n fluitje van een cent; dan plotseling,
als hij dieper in z’n tas met tranen kijkt, huilend.
Een oude man, een baardje en een bolhoed,
die bijna verontschuldiging in de microfoon mompelt:

‘I’m Sonny Boy Williamson’

En ik denk aan de twee minuten stilte, die we voor
hem hielden op het Richmond Jazz Festival 1965.
‘I’m gonna make London my hometown, for sure’

en ik kan hem geen ongelijk geven, denkend aan
Marc, op z'n kamer in Notting Hill Gate,
die, met de spuit in z'n arm, tussen twee kotskrampen
door, plotseling begon te praten over de schoonheid
die schuilt in en achter iedere regel, van Shakespeare,
terwijl ik me in opperste verwondering zat af te vragen,
wat die zouteloze foto van koningin Elizabeth
boven de kachel deed.

Marc,
of Martin, de filosoof,
iedere dag een kwartiertje op de Square,
om te kijken, te praten, te zitten en 's nachts
in allnight snackbars de servetjes vol met geheimzinnige
krabbels. Hij is een jaar of zeventig, wit haar
ver op z'n rug, gebogen onder de zware last
van vele utopieën, een gammele tas angstvallig
onder de linkerarm geklemd, alsof z'n leven
ervan afhangt, wat het waarschijnlijk ook doet.

Martin,
of zomaar, de vrouw, die op een mooie zonnige morgen,
in een minuscuul parkje middenin Soho met haar tas
twee parende duiven uiteen joeg;

een vrouw,
of Wally, Peter, Keith, Terry, Sprat en Billy Mac
Guinness, die sprekend in Hyde Park en Finch's
de wereldheerschappij eist en alle Engelsen
klootzakken vindt.

Of de boekenzaken waar je zo tof en op je gemak kan jatten
de pubs met hun trieste sloten bier en wezenloze
stamklanten, die de hele avond kraaiend onder de televisie
zitten; de pop, de folk, de blues en Hampstead Heath,
waar het goed slapen is.

Yeahhhhhh Sonny Boy;
hij spele in vrede.

(Doorgevéééééé! We zitten hier als Indianen,
de strijdbijl begraven. Alleen het kampvuur
ontbreekt en dat is mooi, want zo'n goed-
functionerende oliekachel is beslist
een stuk makkelijker)

Langzaam

vervaagt Londen.

Achter m'n gesloten ogen vinden nu onbekende
dingen plaats. Ik neem de taak van commentator op me.

Ik geef een woordelijk verslag en merk

dat het nieuwe en vreemde van de situatie na

enkele seconden ophoudt te bestaan. Opvallend
is de goede kwaliteit der beelden.

Geen zweterige droomtoestanden, zelfs geen flitsen
omgeven door donker, maar helder en droog als in

'L'Eclipse'. Een zomer met schone lakens, groen-
betegelde badkamers en wiskundig berekende schaduw.

Ik vertel van de avenue met de witte torenflats,

de palmen, de Amerikaanse auto's, die plat en verend
voorbijgliden.

Ik loop in de zijstraat, vanuit de stad schuin naar

boven uitkomend op de brede boulevard. M'n lange haar

waaiert in de warme wind en duidelijk voelbaar

klemt de zonnebril achter mijn linkeroor.

Ogen als strakgespannen veren in het koele duister.

Weerspiegeld in een winkelruit in m'n wit-

gewassen spijkerpak, lachend en uitgelaten.

Daar aan de overkant, die lichtblauwe luxaflexen:

ze moeten me nu kunnen zien, vanaf het balkon
op de achtste etage.

(En inderdaad: koortsachtig volgen bevestigingen
van J. en de anderen.

Ze zijn er!

Ze zien me!

Alles klopt; het huis, het weer, de kleuren!)

Ik zwaai en versnel m'n pas, want zo gauw mogelijk
wil ik naast hen staan, met een whisky in m'n hand
uitziend over een witte stad.

In Tanger of Rio de Janeiro, het lijkt
geen twijfel meer: dit huis móet bestaan.

Deze plaats om te wonen en gelukkig te zijn.

Wie is het, die, ver van ons vandaan, de weg
naar deze kamer heeft gevonden?

We zullen gaan zoeken, daar helpt geen
moedertjelijf meer aan.

We leggen de armen om elkaar heen, de hoofden tegen
elkaar en gedurende tien minuten maken we gekke geluiden.

Zou het iemand van ons verwonderen
als er nu één begon te huilen?

Op dat moment wordt de deur luidruchtig geopend.

Nieuwkomers treden binnen.

Is er werkelijk sprake van dreiging?

Ze praten in ieder geval erg hard en veel.

Het zijn H. (die zich onlangs in een bui van belegen
idealisme liet inschrijven voor een avondcursus) en
zijn verloofde – verslaafd aan Bollebof – die

zich met ongelooflijke hardnekkigheid
aan hem vastklampt,
altijd alle boten mist,
vele planken misslaat en met haar pogingen
haar ziel te redden en haar hoge opgewonden gegil,
de ergernis van iedereen op haar krakkemikkelige
schouders laadt, dat ook merkt, maar
doorgaat als een tank, plomp en
genadeloos.

Ook nu: tekortkomingen hangen binnen de kortste keren
aan de grote klok door storend hard geouwehoer over
toestanden en gebeurtenissen buiten, waar het, zoals
we allemaal kunnen zien,
regent.

Bollebof heeft het weer bereikt;
draden, gedurende de afgelopen eeuwigheid gespannen,
knappen af.

Bollebof en zijn gelijkschakelingsprogramma,
Bollebof de infiltrator,
de menseneter, de maaimachine,
Bollebof.

(Wie is Bollebof?)

Hebbie je ogen soms in je zak?)

Bollebof, altijd op weg, in naam van de triestheid.

Triestheid,
die je soms misselijk maakt met z'n alledaagse
verrassingen. Bijvoorbeeld
op het station in Dordt, toen ik, wachtend
op de trein naar Rotterdam, aan de andere kant
dat bord zag: 'Stoptrein richting Lage Zwaluwe'